

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. Сливен, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов

Членове: Мария Ян. Блецова Калцова
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря Е. Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова Маринова Въззивно гражданско дело № 20232200500185 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба против Решение №106/10.02.2023г. по гр.д. №5199/2022г. на Сливенски районен съд, с което е осъдена О. С. да заплати на Ю. Н. Н., както следва: сума в размер на 685,40лв., съставляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди и сумата от 2000лв., съставляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили вследствие на увреждането, настъпило на 22.10.2022г., изразило се в падане на ищцата в дупка на пътното платно пред блок 25 в кв. „Сини камъни“, ведно със законната лихва върху сумите, считано от датата на депозиране на исковата молба – 23.11.2022г. до деня на изплащането. С решението са присъдени разноски на ищцата в размер на 907,42лв.

Въззивната жалба е подадена от ответника в първоинстанционното производство О. С. и с нея се обжалва посоченото решение *изцяло*.

С въззивната жалба, подадена от О. С. чрез пълномощника адв. Д. Д. се обжалва постановеното първоинстанционно решение изцяло, като неправилно, незаконосъобразно, постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необосновано. Въззивникът счита, че районният съд е отчел неправилно фактическата обстановка и неправилно е приложил материалния закон. Счита, че по

делото останали недоказани всички, подлежащи на установяване от ищцата обстоятелства: пропадането на ищцата в дупка на 23.11.2022г., твърденията относно механизма на процесното произшествие; причинно-следствената връзка между описаните в исковата молба вреди и механизма на произшествието; недоказани били претърпените вреди. Въззивникът посочва, че съдът не обсъдил направеното възражение за съпричиняване. Твърди, че решението пряко противоречи на практиката на ВКС по въпросите за начина на доказване на причинно-следствената връзка между деянието и вредата, като развива подробни съображения в тази насока с цитиране практиката на ВКС. Въззивникът посочва, че районният съд не уважил възражението за прекомерност на претенцията за неимуществени вреди, а уважил същата изцяло. Поради погрешен извод за доказаност на механизма на инцидента неправилно и незаконосъобразно бил уважен и иска за имуществени вреди. Съдът не обсъдил в съвкупност и всички събрани по делото доказателства. Направеният анализ бил еднoplастов, схематичен, повърхностен и неубедителен. Излага теоретични постановки относно задълженията на въззивната инстанция при разглеждане и решаване на спора. С оглед изложеното, моли въззивния съд да отмени изцяло обжалваното първоинстанционно решение и да постанови ново, с което да отхвърли изцяло предявените искове. Евентуално моли да бъде изменено първоинстанционното решение, като бъде редуциран размера на присъденото обезщетение. Претендира присъждане на направените пред двете инстанции разноски.

С въззивната жалба не са направени доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба, отговарящ на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, подаден от Ю. Н. Н. чрез пълномощника адв. П..

С отговора на въззивната жалба, въззиваемата Ю. Н. чрез пълномощника си адв. П. оспорва въззивната жалба като неоснователна. Счита, че първоинстанционното решение не страда от посочените в жалбата пороци и моли въззивния съд да го потвърди. Счита, че районният съд подробно е изложил в мотивите си доказателствения материал, събран по делото, правилно го е анализирал, поотделно и в съвкупност. Мотивите били обосновани. От събраните доказателства се установявал механизма на произшествието, травмите и причинно-следствената връзка. Ответната страна не ангажирала абсолютно никакви доказателства в подкрепа на своите твърдения и възражения. Счита, че районният съд е постановил едно справедливо и обосновано решение. Претендира присъждане на направените по делото пред въззивната инстанция разноски.

С отговора не са направени доказателствени искания.

В с.з., въззивникът – О. С., редовно призована, не се представлява. По делото е постъпило становище от процесуалният представител по пълномощие адв. Д., който

поддържа подадената въззивна жалба и моли за уважаването ѝ. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В с.з. въззиваемата Ю. Н. Н., редовно призована, не се явява. Представява се от процесуален представител по пълномощие адв. Е. П., която оспорва въззивната жалба като неоснователна. Поддържа изложените в отговора съображения. Моли съда да потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на направените пред въззивната инстанция разноски.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимирани субекти, имащи правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт първоинстанционен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, а с оглед пълния обхват на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките на въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните по делото доказателства, намира, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно.

Този състав на въззивния съд счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея. Пред въззивната инстанция не са направени доказателствени искания и съдът не е събирал допълнителни доказателства.

По отношение на събраните пред районния съд писмени и гласни доказателства, следва да се посочи, че въззивният състав ги прецени заедно и поотделно, като ги кредитира изцяло, като неоспорени от страните, взаимно допълващи се и безпротиворечиви. Заключение по назначената и изслушана от районния съд СМЕ е обосновано, дадено от вещо лице, в чиято обективност и компетентност съдът няма основания да се съмнява. Съдът кредитира и показанията на свидетеля И.Н., като отчете неговата заинтересованост /съпруг на ищцата/, но прецени, че същият е единственият очевидец на инцидента, възприел е лично и непосредствено случилото се, както и претърпените в резултат на инцидента болки, страдания, неудобства и притеснения от ищцата. Неговите показания са безпротиворечиви и се допълват от останалия събран по делото безспорен доказателствен материал. Ответната страна не е провела опровергаващо насрещно доказване, което да разколебава доказателствената сила на събраните гласни и писмени доказателства. От анализа на всички събрани от първоинстанционния съд доказателствени средства се извежда фактическата обстановка, така, както е отразена в обжалваното първоинстанционно решение, към

която настоящия състав препраща.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявени при условията на обективно кумулативно съединяване искове, както следва: иск за заплащане на обезщетение в размер на 685,40лв. за имуществени вреди в резултат на непозволено увреждане, настъпило на 22.10.2022г., изразило се в падане на ищцата в дупка на пътното платно пред блок 25, кв. „Сини камъни“, гр. Сливен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, с правно основание чл.49 от ЗЗД и иск за заплащане на обезщетение в размер на 2000лв. за причинени неимуществени вреди – болки и страдания, вследствие същото непозволено увреждане, ведно със законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане, с правно основание чл. 49, вр. с чл.52 от ЗЗД.

Първоинстанционният съд, въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти и обстоятелства, правилно е дефинирал параметрите на спора и е дал съответстващата на твърдените от ищеца накърнени права правна квалификация на предявения иск. Направил е доклад по делото, по който страните не са направили възражения. Осигурил им е пълна и равна възможност за защита в производството.

Съдът намира въззивната жалба за неоснователна.

Непозволеното увреждане е сложен юридически факт, състоящ се от следните пет елемента: деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и причинената вреда и вина.

Съгласно разпоредбата на чл.49 от ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Това е отговорност на юридическите лица за противоправни и виновни действия или бездействия на техни длъжностни лица при или по повод изпълнение на възложена работа. Отговорността е гаранционно – обезпечителна - възложителят не отговаря заради своя вина, а заради вината на свои работници или служители, на които е възложил работа.

В случая следва да се установят следните обстоятелства: наличие на противоправно поведение от страна на служители на ответната О. С., като не е необходимо да се установява точно кой служител е извършил съответното деяние; вина; причинени вреди и причинна връзка между вредите и противоправното поведение.

От събраните по делото доказателства е установено, че на 22.10.2022г. около 06,00 часа сутринта, отивайки, заедно със съпруга си, към лекия им автомобил,

паркиран пред блок 25 в кв. Сини камъни“, гр. Сливен, ищцата в първоинстанционното производство Ю. Н. пропада с десния си крак в дупка на пътното платно малко преди автомобила, при което паднала на повърхността на терена, като ударила дясната половина на челото си на пътното платно.

От събраните по делото доказателства, в т.ч. свидетелските показания на съпруга – очевидец, се установява, че по това време било тъмно, нямало осветление, дупката била на пътното платно, не се виждала, не била обезопасена и не била обозначена.

Въпросната улица, респ. алея пред блок 25 в кв. „Сини камъни“, като находяща се в населено място – гр.Сливен, представлява местен път – общински, извън републиканската пътна мрежа, като съгласно разпоредбата на чл.8, ал.3 от Закона за пътищата общинските пътища са публична общинска собственост. Съгласно разпоредбата на чл.31 от ЗП изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществява от общините. Поддържането на пътищата съгл. т.14 от ДР на ЗП е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, предпазване на пътищата от преждевременно износване, охрана и защита на пътищата, водене на техническа отчетност на пътищата, а чл.75, ал.3 от ЗУТ въвежда изискването транспортната техническа инфраструктура да осигурява най-добри условия за удобен, безопасен и икономичен транспорт на пътници и товари и за достъпност на лица с увреждания, при опазване на околната среда.

С оглед собствеността на пътя, цитираното изискване следва да се осигури от О. С. чрез съответните длъжностни лица. В случая безспорно е установено от събраните пред районния съд доказателства, че на въпросната улица пред блок 25 в кв. „Сини камъни“ е имало дупка, която не е била обезопасена и сигнализирана, налична и към момента на приключване на съдебното дирене пред първоинстанционния съд. По този начин безспорно е налице неизпълнение на задълженията, произтичащи от закона – чл.31 от ЗП и чл.75, ал.3 от ЗУТ.

За ангажиране на отговорността на О. С. по чл.49 от ЗЗД е достатъчно да се установи виновно неизпълнение от страна на нейни длъжностни лица на нормативно установеното задължение за поддръжка на пътя и осигуряване на най-добри условия за удобен и безопасен транспорт. Не е необходимо да се установи точно кой от служителите е виновно лице, достатъчно е установяване въобще виновно поведение на служители, без да се разграничава поведението на всеки служител. В случая е налице виновно неизпълнение на нормативно вменени задължения, т.е. бездействие.

Съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД вината на съответното длъжностно лице се предполага до доказване на противното. Не е проведено успешно обратно доказване от носещата доказателствената тежест страна и законоустановената презумпция за вина не е оборена.

От събраните по делото доказателства, в т.ч. свидетелските показания и

заклучението на вещото лице е установена и причинната връзка между противоправното бездействие на служителите на О. С. и вредоносния резултат – пропадането на ищцата в несигнализирана и небезопасна със съответната вертикална и хоризонтална маркировка дупка на пътното платно, което от своя страна е резултат от виновното неизпълнение на нормативно установените задължения от страна на служители на О. С. и е довело до телесни увреждания на ищцата.

Следващият основен елемент на непозволеното увреждане е вредата. Без наличие на такава не може да се говори за непозволено увреждане. Вредата се схваща като промяна чрез смущение, накръняване и унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства е установено, че в резултат на пропадането в дупката на пътното платно пред блок 25, кв. „Сини камъни“, ищцата в първоинстанционното производство Ю. Н. е получила увреждане на здравето, изразяващо се в: контузия на главата с наличие на охлузна рана на кожата в дясната половина на челната област, с неправилна форма с площ от 5-6 см. с болезнен травматичен оток и кръвонасядане на меките тъкани в областта; масивно кръвонасядане на двата клепача на дясното око с мораво-червен цвят и наличие на травматичен оток с умерено изразени палпаторна и функционална болезненост. Това увреждане е причинило на Н. „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, т.е. разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК /арг. заключението на съдебно-медицинската експертиза/. Следователно е налице вреда под формата на накръняване на телесната цялост и здраве на ищцата, както и наличието причинна връзка между противоправното деяние и вредата, изразяваща се в посочените увреждания, установена от събраните по делото писмени и гласни доказателства и от заключението на СМЕ.

Съдът е мотивиран и приема, че са налице всички предвидени в закона елементи на фактическия състав на непозволеното увреждане. Ответната О. С. следва да покрие отговорността на своите служители за причинените вреди, които са пряк и непосредствен резултат от непозволеното увреждане. В случая претенцията е за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди от увреждането.

Обезщетението за неимуществените вреди се определя от съда по справедливост, съгласно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Във всеки отделен случай размерът му следва да се определя съобразно претърпените телесни увреждания – характер, брой, отражението им върху здравето на увреденото лице, годността на увредения за нормален живот, продължителността на страданието във времето. Целта на законовата разпоредба е да се репарират в относително пълен обем претърпените болки, страдания и неудобства, които с оглед характера си, са трудно оценими.

При определе на дължимото обезщетение в случая, съдът взе предвид установения факт, че на Ю. Н. в резултат на деликта са причинени леки телесни повреди /контузия на главата с охлузване на кожата в дясната половина на челната област, кръвонасядания и отоци в областта на челото и на клепачите на дясното око/, които са причинили на ищцата болки, страдания и неудобства. Продължителността и постепенното отзвучаване на болките е траела около 20 дни, но чувството на тръпнене и понижена чувствителност при допир в областта на нараняването в дясната половина на челната област продължило по-дълго време. И към момента ищцата изпитвала главоболие /свид. Николов/.

Съдът взе предвид възрастта на ищцата /66-годишна към момента на увреждането/ и значително по-трудното ѝ възстановяване в тази възраст, с оглед чисто физиологичните процеси; интензитета и продължителността на търпените болки, страдания и неудобства.

От показанията на свид. И.Н. е установен и емоционален и психически дискомфорт у ищцата, която след инцидента била уплашена, стресирана, не искала да минава покрай дупката, за да не пропадне пак в нея, но нямало друг път, по който да се стигне до колата им.

Съобразявайки всички тези обстоятелства, оказващи влияние при определе на дължимото обезщетение, съдът намира, че справедливия паричен еквивалент на причинените увреждания - неимуществени вреди, възлиза на сумата от 2000лв.

В тази насока въззивният съд споделя напълно правните изводи на първоинстанционния съд. Предявеният иск е основателен и доказан пълния претендиран размер.

Ответната О. С. с отговора на исковата молба е направила възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата, поради невнимателно вървене. Действително, районният съд не е разгледал това възражение. Същото следва да бъде разгледано от въззивната инстанция.

Въззивният съд намира това възражение за изцяло неоснователно и недоказано. Тежестта на доказване на направеното възражение се носи от ответната страна, която го е направила, която обаче не е ангажирала абсолютно никакви доказателства за установяването му. Напротив, от събраните по делото доказателства се установи, че по времето на инцидента било тъмно, не се виждало добре, а самата дупка не била обозначена по никакъв начин. Ищцата имала проблем със зрението, носела очила, не виждала добре. Не се установи да е вървяла невнимателно. Поради това съдът следва да приеме, че възражението е недоказано и неоснователно.

По отношение на обезщетението за имуществени вреди, следва да се посочи, че същите са установени от събраните по делото писмени доказателства, подкрепени от

свидетелските показания. Установено е, че при падането ищцата е счупила диоптричните си очила, което е наложило закупуването на нови на стойност 630,40лв. и извършване на очен преглед на стойност 55лв. Тези вреди са пряка и непосредствена последица от непозволеното увреждане – падането в небезопасна и необозначена дупка на пътното платно и следва да се овъзмездят от ответната страна, носеща гаранционно-обезпечителната отговорност. Размерът на вредата е установен безспорно и възлиза на общата сума от 685,40лв.

Следователно исковата претенция се явява основателна и доказана в пълния претендиран размер и като такава следва да се уважи изцяло.

С оглед всичко изложено, като е достигнал до същите правни изводи, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди. Правилно е присъдена и законната лихва върху главниците, както е претендирана – от датата на подаване на исковата молба. Въззивната жалба се явява изцяло неоснователна.

С оглед изхода на спора, правилно районният съд присъдил на ищцата сторените от нея разноски в първоинстанционното производство, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

Отговорността за разноски за въззивното производство, с оглед неоснователността на въззивната жалба, следва да се възложи на въззивната страна, като тя следва да понесе своите така, както са направени и да заплати на въззиваемата направените от нея разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 600лв.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло първоинстанционно Решение №106 от 10.02.2023г., постановено по гр.д.№5199/2022г. по описа на Сливенски районен съд.

ОСЪЖДА О. С. с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *** **да заплати** на Ю. Н. Н. с ЕГН ***** от *** **сумата от 600лв.**, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, с оглед нормата на чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____